

Grundlovens Ord udtalte fig ſaaledes, at ingen Mand kunde drages til Anſvar for ſine Udtalelſer, medmindre Thinget gav ſit Samtykke. Saaledes var det, det ærede Medlem udtalte fig, og derved var det, han kom dertil. Saa sluttede han forſt dette, at det var en Undtagelſe, at der ſkulde gives noget ſaadant Samtykke, og dernæſt sluttede han, at det ſkulde kun være i ganſke ſpecielle Tilfælde, og endelig endte han med, at den almindelige Regel i Grundloven ſagde, at Samtykke ikke ſkulde gives. Men derom ſtaar der ikke et eneſte Ord i Grundloven. Der ſtaar blot dette, at Ingen kan drages til Anſvar for ſine Ytringer uden Thingets Samtykke. Men der ſtaar ikke Noget om, hvad der er Undtagelſe, eller hvad der er almindelig Regel. Men det, der bliver at underſøge, er, hvorvidt der er viſte givne Tilfælde, hvor man kan forudsætte, at Thinget ikke vil give ſit Samtykke. Det forudſætter jeg for mit Bedkommende ſom Noget, der er begrundet i Sagens Natur, at der er. Det vil være Tilfældet, ſaaſnart der er Tale om poliitiſke Udtalelſer, ſaaſnart der er Tale om ſaadanne Udtalelſer, hvorved bedkommende Medlem enten udtaler en Mening, en Anſkuelse, eller kommer med Udtalelſer, der ere af Betydning for Oplyſningen af en eller anden Sag, et eller andet offenligt Anliggende; ſaa ſkal Bedkommende gaa fuldſtændig fri. Det ligger ikke alene i Sagens Natur, det ligger ogſaa i, hvad der rimeligviſ har foranlediget denne Beſtemmelſe optagen i Grundloven, ligesom den ogſaa — dog i en noget anden Stikfelſe — er optagen i enkelte andre Forfatninger, nemlig Frygten for, at Regjeringerne, ſom hidtil væſentlig overalt havde været abſolutiſtiſte, ſkulde kunne bryde igjennem diſſe Forhold. Det vilde man forhindre, og i alle ſaadanne Tilfælde bør man derfor — det er i det Mindſte min Overbeviſning — uden videre negte ſit Samtykke. Saaſnart der derimod er Tale om Udtalelſer, der faktisk kun vedkomme en enkelt privat Mand, ſom ikke have Noget med Sagens Oplyſninger at gjøre, eller i alt Fald ikke paa anden Maade, end at Udtalelſen meget godt kunde have været fremſat i en Form, der i ingeniſomhelſt Hensjende var frænkende for Bedkommende, der bliver alſaa Spørgsmaalet dette, om Meddelelſen af Samtykket ſkal være en Undtagelſe eller det Modſatte. Og her er det nu min Overbeviſning, at det ſkal være det Almindelige og kun ſkal negtes, naar Udtalelſen har en ſaadan Form, at man egentlig ikke kan tænke fig, at det har været Bedkommendes Hensigt at injuriere. Hvor det ſaaledes, enten paa Grund af Bedkom-

mendes Stilling eller paa Grund af andre Omſtændigheder kan forudsættes, at det egentlig ikke har været Bedkommendes beſtemte Hensigt at udſlynge en ærerørig Beſtyldning, kunde der være Tale om, at man ſagde: Uagtet det er utilbørligt, uagtet man ikke bør udtale fig paa den Maade i Thinget, ſaa mene vi dog af Hensjyn til diſſe Forhold, at han ikke bør ſtilles for Domsſtolene. Jeg vil nemlig ikke have, at en Mand ſkal være bange for i et givet Dieblit at udtale fig, ſom det falder for. Naar det imidlertid, ſom her, er en Udtalelſe, ſom er fuldſtændig forberedt i Forveien, hvis Hensigt ikke kan tænkes at være nogenſomhelſt anden — og det gjælder dem begge — end den at udſlynge denne Beſtyldning mod Bedkommende, og hvor der ikke foreligger nogenſomhelſt Udſtyldning, mener jeg rigtignok, at det er en Sag, vi ikke bør ſtyde fra os, men bør lade Bedkommende ſtaa til Anſvar for Domsſtolene for, hvad han har udtalt her, paa ſamme Maade, ſom om han havde udtalt det et hvilketſomhelſt andet Sted.

Nu ſagde det ærede Medlem, der er Flertallets Ordſfører, at jeg har villet opbidſe Thinget, ſaa at denne Forhandling kunde faae en lidenſtabelig Karakter, ved at udtale nogle beſtemte Ord i min Betænkning. Det har aldeles ikke været min Mening. Men jeg har ikke kunnet udtale min Mening uden at udtale, hvad jeg har udtalt. Det er min Mening, at det ikke er værdigt for en Mand at udtale ærerørige Beſtyldninger uden at ville ſtande til Rette for dem, det er min Mening, at det danſke Folkething ikke kan være tjent med, at noget ſaadant udtales indenfor diſſe Mure, det er min Mening, at lader man det blive en almindelig Regel, at man her kan udtale, hvad man vil, ſaa vil det i det almindelige Om-dømme være uheldigt for Thinget. Det er virkelig min Mening, at jegønſter at opretholde Thingets Værdighed dertgjennem, at vi ſige: Det ville vi ikke vide af, vi ville have, at Bedkommende, naar han ſiger Noget, ſkal ſtaa til Rette derfor, vi miſbillige det i allerhøjſte Grad, og vi ville ogſaa i Fremtiden, ſaavidt det ſtaar til os, vaage over, at det ikke bliver opſattet og ikke kan opfattes ſaaledes, at det er Noget, ſom en hvilkenſomhelſt Folkethingsmand kan gjøre, naar han har Syſt til det. Andre ærede Medlemmer kunne have en anden Mening; men jeg for mit Bedkommende er fuldſtændig overbeviſt om, at min Opſatſe vil være den, der har det ſtore Publikum for fig, ſaaledes at vi ikke vel her kunne være tjente med at vedtage en Ind-